

Гріє сонечко!
Усміхається небо яснее,
Дзвонить пісеньку жайвороночок,
Затонувши десь в бездні-глибині
Кришталевого океану...

Встань,
Встань,орачу! Вже прогули вітри,
Проскрипів мороз, вже пройшла зима!
Любо дихає воздух леготом;
Мов у дівчини,що з сну будиться,
В груді радісно б'єсь здоровая
Молодая кров,
Так і грудь землі диха-двигаєсь
Силом дивною,оживущою.

Встань,орачу,встань!
Сій в щасливий час золоте зерно!
З трепетом любові мати щирая
Обійме його,
Кров'ю теплою накормить його,
Обережливо виростить його.

Гей,брати! В кого серце чистее,
Руки сильнії,думка чесная,-
Прокидайтеся!
Встаньте,слухайте всемогущого
Поклику весни!
Сійте в головах думи вольнії,
В серцях жадобу братолюбія,
В грудях сміливість до великого
Бою за добро,щастя й волю всіх!
Сійте! На пухку,на живу ріллю
Впадуть сімена думки вашої!

28 марта 1880

зі збірки « [3 вершин і низин](#) »